

TAJEMSTVÍ NOTÁŘOVO.

ROMAN.

ANGLICKÝ NAPSAL JOHN K. LEYS.

Každým způsobem jest tajemství mezi nimi, o tom není žádné pochybnosti více. Vyjadřovala-li kdy něčím tráv zřetelně, byla to již věc tráv lady Boldonové dnes ráno.

Většina hostů Adéliných odešla v určitou hodinu na nádraží. Pani domu dávala jim s úsměvem s bohem a s povzdechem úlevy obrátila se pak k Dykovi, jenž stál vedle ní.

„Bud' bohů chvála, že odešli!“ pravila tiše.

„Řekneš totéž, Adéle, až zítřka já budu odjíždět?“ tážal se jí s úsměvem.

„Ach, jak jen tak se můžeš ptát, Dyku? Vždyť tito lidé nudili mne tak, obzvláště tento pan Boldon, který práh mého domu víckrát překročiti nesmí. Osklivý člověk!“

„Přiznávám se, že jsem téhož náhledu.“ řekl Dyk klidně.

„Kdykoli jsem na něho jen pohledla, pocítila jsem vždy větší bolest v hlavě a zvuk jeho hrozného, chraplavého hlasu mne činil nervosní. — Já si teď trochu lehnou,“ ukončila rozhovor, ubírajíc se zvolna vzhůru po schodech.

Dyk podal jí rámec, prose jí, aby se o ně hodně opřela a dovedl jí k dvěma jejími pokojce. Bylo mu líto, že Adéla utíká se do svého pokoje, neboť doufal, že až všichni s chvilku odejdou, bude si moci s ní chvilku pohovořit a přimět jí, aby mu sdělila příčinu svých starostí, které dnes na její tváři spozoroval.

Náhodou ve sporu, který Dyk vedl, mělo dne 17. září dojiti ku smrti a Dyk pravil sám k sobě, že je čas, by vrátil se do své kanceláře v Londýně. Proto zahánil již předem vše tak, aby 14. září mohl přímo odejiti do Londýna, aniž by zastavoval se v Chaltonu.

„Pojedeš s vlakem o jedenácté hodině čtyřiceti minutách, není-li pravda?“ ptala se Adéla.

„Ano.“

„O, pak tě doprovodím, dovolíš-li. Musím' také do Londýna a tento vlak se mi nejlépe hodí.“

„Jest však rozumné, Adéle, cestovat, kdy čirý tvůj čas tak pobouřený?“ namítala paní Bruceová.

„Proto právě tam pojedu. Chci se poradit s lékařem o mých bolestech hlavy.“

Paní Bruceová dělala se poněkud úmyslně své dcery jeti do Londýna s mladým mužem, který všeobecně platil za jejího milence, ale Adéla byla svou vlastní paní a musila vědět, co má a co nemá činiti, nevěkla už tedy dále její matka nic.

Adéla si předsevzala, že s Felixem si sama promluví. List, který od něho byla obdržela, byl plný náruživých výřevů a začínal hrozbu, že poslední závěť šira Richarda odezdá soudy a celý podvod odhalí. Raději prý se vysadí nebezpečí, že bude potrestán, nežli by dále takhle živ byl a o její ruku by na konec pověden. Nedostává prý se mu viry, že by si ho v několika měsících chtěla vzíti za manžela, ten dojem prý to na něho nečiní. Pak prý také není úplně zdrav, onehomonci prý samou starostí o to, co hodlá ona dále činit, ale není tak příliš chorav, aby nemohl jí přijít ve svém bytu a trvá na tom, že s ní musí mluvit. Musí jí vidět a musí slyšet z vlastních jejích úst, co hodlá činit.

Kterak by lady Boldonová nebyla pocítovala, že tohoto hlasu úspěšnosti musí. Připadala si stále jako otrokyně na rukou i na nohou spoutaná. Čítala, že notář drží jí jako v kleštích, nemohla mu utéci, ani odporovat. Ne-pochybovala ani na chvíli, že je s to, aby se pomstil, odhaliti úlohu, kterou ona při tom hrála a co znamenalo takové odhalení, než připravou býti o lásku Dykovi, znamenalo hanbu a záhubu. Zapomínala při tom, že po-volnost svou k notáři jen samé sobě přičítati může, ješto neměla jiného vědomí, než že Jamesa Felixia z celé duše nenávidí.

V tváři její zračila se poněkud úzkost a zoufalost, která jí mučila a Dykovi to neušlo.

„Adéle,“ pravil jemně, „když bys mi jen řekla, co tě trápi. Obdržela jsi nějaké špatné správy?“

Lady Boldonová se vzchopila. „Nikoliv, špatných zpráv jsem nedostala,“ řekla prude. „Kterak připadáš na tuto myšlenku?“

„Otevřeš-li věcně ráno jeden se svých, došlých tě dopisů, zbledla jsi tak, že jsi div neomdlela.“

„Ach, ano, pamatuji se. Mělat' jsem právě silný záchvat neuralgických bolestí. Přicházejí a odcházejí vždy tak náhle. A teď mne napadají zase. Vzpomínám si právě, že slyšela jsem o zvláště účinném prostředku proti této bolesti. Prostředek mám zde a dám si lék v Londýně připravit. Snad by jsi mohl ty být tak laskav a obstarat mi to, až tam dojedeme.“

Dyk uchoпил listek, který mu Adéla podávala a pohlížel naň s tváří pochybovavé.

„A co je to za lektvar?“

„O, to je zcela nový vynález — zvláště pro středek proti neuralgickým bolestem.“

„Ježto však se chceš poradit s lékařem, bylo by snad lépe, kdybyš počkala a dotázala se ho, zdali se tento lék doporučuje.“

„Ach, jak jsi nudný, Dyku! — Leč takovi jsou snad všichni muži. Ráda bych si tento lék vzala sebou domů, abych měla něco po ruce, kdyby lékařem předepsaný lék se neosvědčil. Nebudu té tedy dále obtěžovat a sama si...“

„O, záleželo-li ti tak tuze na tom, nechám ti lék tedy připravit,“ odpověděl Dyk. „Ale dej pozor, až ho budeš užívat. O těchto nových lécích není se ještě příliš mnoho a mně se zdá, že je to cos nebezpečného. Pájež ještě nějak mimo to?“ ptal se Dyk po chvíli roztržitě.

„Ano, půjdu do Templu, kdež hodlám vykonati návštěvu v Chancery Lane.“

Ale hned v nejbližší chvíli htovala lady Boldonová této své u-příležitosti, neboť Dyk prohodil:

„Pájež snad zase k onomu notáři Felixovi?“

V očích Adéliných objevil se úzkostlivý pohled a ona neodpověděla, jen přisvědčila hlavou.

„Já znám Felixia od vidění,“ hovořil Dyk. „Pamatuji se, že se setkal s tebou ve Fleetstreetu tenkrát, když před dvěma lety přijeli jsme spolu do Londýna.“

„Ano,“ odvětila lady Boldonová, postřehnouc, že nebylo by radno se zatajovati, „psal mi včera, že musí nezbýtně se mnou mluvit, že však nemůže přijíti na Roby Chase, protože je chorav a nesmí z domu. Má prý být právě vedle své kanceláře, jak mi sdělil.“

„Nechci se mistic do tvých tajemství,“ pravil Dyk, „ale nejsem s to znaviti se myšlenky, že působí ti cos velkou starost. Toho mi neutažím, neboť čtu to zřetelně ve tvé tváři.“

Adéla mlčela. Čítala, že by propuknouti musila v pláč, kdyby chtěla promluvit.

„Adéle, milenko drabá,“ pokračoval Dyk v hovoru hlasem nežným, bera její ruku do své, „nemohla bys mi říci, co tě tak rmoutí?“

Zavrtěla hlavou.

„Má snad tato návštěva u Felixie něco společného s tvým zdravotkem? Je-li tomu tak, pak prosím, dovol, abych došel k němu na místo tebe. Pájež tam a řeknu mu, že jsi moje nevěstou.“

„O, nikoliv — ne, jen to se! Zapomínáš, Dyku, že jsi doposud nejsem.“

„Nechápu tě, Adéle; nejsme dosud ve vší formě zasnoubeni, ale...“

„Dovol, abych šel místo tebe k Felixovi.“

„O, ne, ne, tot' nemožno!“

„Pak dovol, abych tě doprovodil.“

„Nějaké tajemství to nenáležejí jen mně. Sama před sebou se stydím — takhle plakat a škát jako malé děcko nad rozbitou hračkou. Vřak nyní — nyní se již vzchopím, vždyť nedávám se nikdy tak snadno do pláče a musím tuto mou nynější slabost přičísti mé chorobě.“

Nu, vidíš, nyní jsem již zase klidnější,“ končila ubožáček, snažíc se se všech sil, aby se usmála.

Dříve ještě než dospěli na nádraží ve Waterloo, ještě jedenkrát poslal Dyk za dovolení, aby paní, kterou miloval, směl do-provésti do kanceláře notářova. Nežádal dále nic, než aby směl sečkat v písnárně, co ona bude vyjednávat s notářem v jeho bytu; ale i toto nabídnuti vlně sice, ale určitě bylo zamítnuto.

Celá spousta pochybností, domněnek a obav naplnila mysl mladého advokáta.

Jaké mohlo to být tajemství, které lady Boldonová sdělila s notářem? Co bylo as přičinou její slz a úzkosti? A především — proč se mu nesvětila?

Kapitola třináctá.

MRTEV...

Strážník Q 99 (u svých přátel a příbuzných znám pod jménem Pirret) začasté říkával, že jeho okres v Chancery Lane je v celém Londýně nejlepším.

V noci jsou ulice jak by vy-metl, vyjmáme několik postranních uliček, v nichž bydleli hlavně kancelářští sluhoři se svými rodinami. Za dne byly ulice plny advokátů a písařů, jednotlivě a klientů a ti strážníky nepobíhali nikdy žádných mrzutostí, na nejvíc, že ho někdy zavolali, aby rozhodl spor o poplatke jízdní za drožku.

Ve čtvrtek dne 14. září večer krácel strážník Q 99 svým pohodlným krokem ulicí Norfolkskou. Celý den byl klidný, až nudný. Kdesi tam daleko od těch zača-záčených zdí a vysokých komínů zapadlo slunce a odlesk jeho záře prosival dusným vzduchem, plným kouře. Horko nebylo, ale vzduch jakoby byl pozbyl vši životní síly, zdálo se, jakoby stálo a stále byl býval vdechován, až všechen kyslík z něho byl vyssát a policista pocítoval těžkou únavu a mloubo, že takový okres může být až příliš klidný, ani spatřit, kterak obstaroána, tělnatá žena kvapně sestupuje se schodů domu, který on znal pod číslem 9.

Dospěvši na ulici, běžela ku cestě seč byla, pak se zastavila, jakoby si nevěděla rady, vyřezá-jíc se sebe nesouvislé zvuky a se-přátými rukama pohybující nahoru a dolů, jakoby vodu čerpalu.

Hned na to shlédla strážník a rozběhla se k němu, což však Pirreta ani v nejmenším nepohnulo, aby si pospíšil.

„Nuže, co pak se stalo, milá paní?“

„Ach, ty má dobroto, to jsem se polekala!“

„A co se událo, že jste se tak polekala?“

„Inu, přišlo to tak znenadání, bez nejmenší výstrahy, říkají. A dne ráno bylo mo ještě dobře, o mnoho lépe, než včera.“

„Nevím, o čem mluvíte. Což nemůžete povídat s rozmyslem a rozumem? Umel' snad někdo?“

„Ano, mrtev je! Ach, ty má dobroto!“

„Kdo je mrtev?“

„Pan Felix, jenž zůstává v číslu 9. Vešla jsem k němu do pokoje, abych mu připravila večer-ku, neboť nevycházel ted' z domu a tu našla jsem ho na pohovce mrtvého. Ach, můj milý bože!“

A již také zastavovalo se několik lidí u písařů, aby slyšeli, co žena vypravuje, ale drželi se v aktivě vzdálenosti dobře vědouce, že by strážní několik pohlavků, kdyby se přišli blízko odvážili.

„Vaše tvář je mi povědomá,“ pravil strážník své průvodkyni.

„Jmenují se Birdová,“ odpověděla žena. „O vánoční obstarování patnáct let, co peru a obstarávám domácnost panu notáři Felixovi, a když si ted' pomyslím, že tu leží mrtev, a že umel' tak sám a sám a opuštěn...“

„Nedělejte tolik hluku,“ napsal jí strážník, jenž nad všecko citlivost byl povznesen.

Paní Birdová nechal dvěve do-douci do bytu notářova otevřeny a brala se nyní se strážníkem písařnou a pokojem notářovým do jídelny.

Spozoroval strážník lakovanou plechovou skříňku, jejíž víko bylo sice zavřené, nikoliv však uzamčeno.

Na druh' straně za psacím stolem skorem naproti krbu stál malý staromodní stůl, ale velký dost, aby ho mohlo používáno býti k jídlu nebo ku psaní a kout za stolem vyplněn byl pohovkou, na které ležel zdánlivě v spánku požitý muž.

Paní Birdová zůstala státi u dveří, zatím co strážník pokročil až k pohovce, dotýkaje se rukou tváře spáčova. Byla již studená.

„První, co učiniti musíme, ježto zavoláme lékaře,“ zvolal strážník. „Lékaře musíme zde mít, by' i zde nic více nebyl platu. Třeba vykonati prohlídku mrtvolu — tot' na bídně! Kde pak na blízku bydlí lékař, paní Birdová? Doskočte k němu a přived'te ho sem. Vezměte si drožku, je-li to daleko. Počkám zde, až se vrátíte.“

Nemluvo ani čtvrt hodiny, byl lékař zde, prací a starostmi schylený as padesátiletý muž.

„Já jsem doktor Macleod,“ pravil k strážníkovi. „Kde je...? Aha, už vídm.“

S těmi slovy sklonil se nad tělo ležící na pohovce a jal se je prohlížeti.

„S tím je už konec — příliš silná dávka nějakého narkotického léku, jak se mi zdá, ale pokus u-činiti musíme, přivésti ho k sobě. Co učiniti můžu, staň se hned a potom bude nejlépe, dodáme-li ho do některé nemocnice.“

Byla přinesena nosítka a bez-vládě tělo paně Felixové dopra-no do nemocnice v Great North-ern, ale lékaři vzdali se vši práce, ješto bylo vše marné.

James Felix odešel na večnost, aby složil poslední svoje účty.

Doktor Macleod, jenž v pokoji nebožtíkově zanechal některé své přístroje, vrátil se tam pro ně.

Přišel k domku, seznal, že nakupilo se několik svědčů před domem a nahoře před dveřmi písařiny zastal také několik lidí; kdežto strážník Pirret stál tam na stráž.

Právě byl sem přišel policijní inspektor, jenž prošel pokojem a sousední ložnicí, všude bedlivě se rozhlížeje.

Doktor Macleod již častěji se byl s ním setkal při podobných příležitostech, a proto pozdravil se oba navzájem důvěrným pokynem hlavy.

„Je naděje, že bude vzkříšen?“

„Ne; je mrtev, jak jen někdo mrtv být může,“ odpověděl doktor.

„A co myslíte, čím zemřel?“

„Silnou dávkou preparatu kokaínového, řekl bych.“

Inspektor vzhledl a pohlídl lékaři přímo do tváře.

„Jste tím jist?“ tážal se.

„Trvám, že mohu tak tvrdit s dosti velkou určitostí. Avšak, proč se ptáte?“

„Protože pak musíme tedy vyšetřit, kdo mu onu dávku dal — nic více.“

„Víš, kde bydlí?“

„Nevím.“

„Kdy odešel?“

„Leary Dardy Dan...“

„Vyprošuji si trochu utvívější spůsob mluvy, milý hochu!“

„Dan O'Leary odešel — na dovolenou.“

„Nu, snad on není jediným pří-sařem zde?“

„Ne, tu je ještě jeden, starý Mathew Fane. Odešel jak chodívá o páté hodině.“

„Je to zde obvyklá hodina, kdy notáři své kanceláře zavírají?“

Tato slova pronesl inspektor s kromobýčejně schytralým pohledem, jakoby byl přesvědčen, že mu chce hoch něco namluvit.

„Ano, uprostřed září je to zde obvyklá doba.“

Inspektor pohlídl tážavě na strážníka, načest tento pokynem hlavy udání hochovo potvrdil.

„Kterak to víš?“ vpadl inspek-tor do řeči.

„Chcete-li, tak vám to ukážu,“ odpověděl hoch; „ale pusťte mě pak také k prohlídce mrtvolu? Slyšel jsem prve, jak někdo řekl, že bude mrtvola zcela jistě pitvána.“

„Budeš předvolán jako svě-dek, budeš-li moci porotěm něco povědět,“ dal opatrně v odvet policista.

„Pak tedy dejte otevřít ta-nblé tu kancelář — mímím kancelář Touchpenyovu — a já vám ukážu, jak jsem se o tom dově-děl.“

Při tom pokynem hlavy ozna-čil jednu z žen v kancelářích u-klizejících a inspektor jí poručil, aby dvě kanceláře Touchpenyovy otevřela.

Vešel do vnitř, vedl hoch inspek-tora do komory asi čtyry stopy dlouhé a široké, ve které byl vysoký psací stůl s přísluš-nými k tomu židli. Tuto komoru dělila od chodby zď, jejíž hofej-ší část byla zasklena. Sklo bylo bíle natřeno, aby z venčí dovnitř nebylo viděti. Asi ve výši, ve kter-é byla chlapcova hlava, když se-děl za pultem, byla ve skle barva seškrábaná tak, že hoch, zdán-livě psaním zaměstnaný, viděl na celou chodbu a byl s to krátit si dlouhou chvíli, pozoruje, co se na chodbě děje.

Výškrabané místo v okenní ta-buli ukázal nyní hoch inspekto-rovi, jenž ihned seznal, že mohl hoch dobře prohlédnouti si toho, kdo vcházel k notáři Felixovi, a-liž měl tento návštěvník nejmen-ší potuchy o tom, že jest pozorová-n.

„Nemohu se tu dle držeti,“ pravil inspektor. „Nezapomeň, že máš zítřka ráno o půl desáté... Mimočasem, jak pak se jmenu-ješ?“

„Atkins, pane inspektore — Edward Leopold Atkins.“

„Dobře, Edwarde Leopolde Atkins. Udej svůj byt strážní-kovi a hled, abych zítřka o půl desáté ráno se tady s tebou shle-dal.“

Mistr Atkins, jenž pojednou stal se ve vlastních svých očích důležitou osobou a předmětém závisi všech mladších písařů na celé čtvrti, přišel druhého dne ráno, dohonil inspektora na scho-dech.

„Nuže, tu tedy jsi,“ bručel Clarke, v němž byla hluboce zakořeněná nechuť ke klukům vba-cek a k takovýmto vychytralým, jakým byl Atkins, zvláště. „Ve-čera večer byl můj čas krátce vy-měřen, tak že nemohl jsem si s tebou zvrubně promluvit, ale ted' mi podáš důkladnou zprávu, kdo jsi to večera viděl jíti k notáři Felixovi. Písař tedy, jak pravíš, o páté hodině odešel?“

„Ano, ale tuhle picházi on sám, máte-li ho zapotřebí.“

Fane, jenž právě přicházel po schodech, držel v ruce noviny a byl nesmírně bleďý.

„Vy se jmenujete Fane?“ tážal se inspektor, přikročiv k němu. „Snad již víte, co se zde událo?“

„Právě jsem o tom četl v no-vinách,“ odpověděl Fane pozve-duje noviny do výše. „Jda uli-čí, spatřil jsem plakát ‘Telegra-fu’: ‘Tajoplán smrt notáře’; čímž uozorně, zůstal jsem stá-ti a jedno číslo jsem sobě kou-pil. Ani ve snu mi nenapadlo, že to je můj vlastní principál. Přihoda ta mne nanejvýš překva-pila, přišlo to tak znenadání.“

„Ano, to možná říci, velmi neočekávané. Kdy viděl jste pana Felixia naposledy?“

„Bylo to snad asi o půl čtvrté. Přišel do písařny a poslal mne s jakýmsi vzakem do City.“

„Dobrá, musíme vše to udati při prohlídce mrtvolu. Nyní mi u-dejte své jméno a svůj byt a pak budete předvolán.“

„Má-li živý pes více ceny, než-li mrtvý lev, oč větší cenu musí mí-ti živý pes, než mrtvý? To zdá se býti hlediskem, se kterého ko-ná se spravedlnost v Anglii.“

Má-li spor o nákladní listek anebo prodaného koně, rozhoduje jako soudce vysoce vzdělaný právník účenec, vznešený pán s ročním platem pět tisíc liber. Sedí v domě, k tomu zvlášt' po-staveném a vyšetřování koná se s velikou vážností, ať nedíme, s velikou velebností. Je-li sporou pouze mzda nějaké kuchařky anebo účet mlékářův, rozhoduje o něm rovněž učeny soudce, člo-věk osvíceny, ve zvláštní soudní budově v fádny a slusném ří-zení. Jde-li však při vyšetřová-ní jen o smrt poddaného králov-ny, pak je vyšetřovatelem koroner, vážná osobnost, která snad má i právníké vědomosti, a snad jíh nemá, a porotčové jsou spo-luobčané, od nichž nepožaduje se nic více, než že musí býti muž-ského pohlaví a míti mnoho času nazbyt. Soudní síň jest zpravid-la pokoj v hospodě, kde porotci, svědci a posluchači sedí tak-že jeden na druhém a kde vážno-sti soudu příslušící nikterak nemůže býti obáno.

Prohlídka mrtvolu notáře Felixia konala se v pokoji velkého hostince ve Fetter Lane. Každý byl v domněni, že jde o pouhou formálnost a že výrok poroty bude zníti na ‘smrt následkem ne-hody’.

Ani sám inspektor Clarke ne-pochyboval o tom, že Felix sám por kokain si poslal a náhodou vzal větší dávku, než měl, bylo však nutno zjistiti, kdo lék mu opatřil.

Jakmile byla mrtvola podle předpisu prohlédnuta, vyvolání byli svědci. První slyšán byl doktor Macleod. Pravil, že shle-dnou mrtvolu, domníval se hned že smrt nastala as již před delší dobou a za příčinu smrti poklá-dal příliš silnou dávku kokainu.

Lékaři, kteří mrtvolu pitvali, náhled ten potvrdili a dodali, že koflík se zbytek musité polévky a sklenička s několika kapkami vody obsahovaly nepopratelné stopy tohoto léku.

Na to přišla na řadu paní Birdová. Vylíčila, kterak mrtvolu našla, a popírala co nejrozhodně-jí, že by onoho dne byla svému pánu přinesla nějakého léku anebo vůbec v posledních měsících.

Od rána onoho dne kdy zemfel, pana Felixia neviděla, nikdy na jeho stole malé lahvičky s léčivem nespozorovala a pokud jí je známo, on nikdy opium ani jiných uspávacích léků neužíval.

Nejbližším svědkem byl Ma-thew Fane. Vypověděl, že on o O'Leary jsou jedinými úředníky notáře Felixia, a O'Leary jen na dovolenou, odpověděl na otázku, kdy Felix onemocněl takto:

„Vlastně nemocným nikdy ani nebyl, alespoň nikdy na lože ne-lehal; jen špatně vypadal a nář-klal si na špatnou chuť k jídlu a na bolesti v krajní srdceční.“

„Jak mu bylo onoho dne, co ze-mřel?“

„Lépe, ale zdržoval se ve vět-šině ve svém pokoji — mímím v pokoji, položeném za jeho soukro-mou úřadovnou a ležal tam na pohovce.“

„Kdy naposledy viděl jste ho živého?“

„As o půl čtvrté odpoledne anebo snad bylo dvacet minut před čtvrtou. Měl jsem toho dne obzvláště mnoho práce tak, že odešel jsem k obědu o tři čtvrté na třetí. Asi o půl čtvrté anebo dvacet minut před čtvrtou jsem se vrátil a sotva posadil jsem se na své místo, vstoupil do kance-láře Felix...“

„Jemu tedy bylo možno do-cházeti k vám do písařny?“

„O zajisté, byl jen poněkud slabý a nevycházel z domu.“

„Nuže dále.“

„On tedy přišel a poslal mne s jakýmsi nařízením do City.“

„Bylo to cos neobyčejného?“

„Tak se mi aspoň zdálo, proto-že jsem byl v písařně sám a ne-býval rád, pak-li nikdo z nás v pí-sárně nebyl.“

„Vy jste nařízen jeho vyko-nal?“

„Ano, vrátil jsem se zpět po půl nebo třech čtvrtích hodina-ch — nedbal jsem valně na to, kolik bylo. Šel jsem na to do soukromého pokoje Felixova, abych mu podal zprávu, co jsem vyřídil, ale nenašel ho tam, vstoupil jsem do dveří jídelny, které byly jen přivřeny. Nahléd jsem dovnitř a viděl jsem, že leží na pohovce n kamen a spí.“

„Tak nyní počkejte chvilku. Jste tím jist, že pouze spal anebo mohl již také být mrtv?“

„Nepřiblížil jsem se tak blízko, abych mu byl mohl pohle-dnouti do tváře.“

„Pochyboval jste, že by spal?“

„Ani dost málo. Pomyšlil jsem si, že mu trochu spánku prospěje a tiše jsem odešel. Čekal jsem

pak až do pěti a potom jsem šel domů.“

„Nuž, nyní Fane, dejte pozor. — Uzamlí jstě za sebou zveřiti-ní dveře, když odcházel jste na noc domů?“

Fane přejel si rukou čelo. „Obávám se, pane...“ začal ne-směle.

„Nuž, jen ven s tím — ano či ne?“

Leč svědek nedal